

Devotion without pride, without harshness,
Without richness, without poverty,
Drinking without thirst, without drunkenness,
A slender meal without surfeit, without hunger.

14.

ib., p. 168, marg. inf.

Δέ, οει τίνν α φιλαέταδ
Τυαν ει τηνε μεις θίσιη,
Τίννε λειρ α νυθάευρ
Το βί υπηραιό-γι υπε

Ah, though sore the suffering
That was put on the body of the Son
of Mary,
Sorer to Him the woe
That was on her for His sake.

υπηραιό, bad spelling for υπε.

15.

ib., p. 225, marg. inf.

Ρυιλ τηι ιή
Το νά βινεές μας Θέ βιι :
Σηάβυο ίαλλας, κοιρεο τηιβ,
Εναέ τυμε μας πινειβ.

Three things there are,
For which the Son of the living God
is not grateful:
Haughty devotion, harsh reproof,
Reviling a man if it is not sure.

16.

ib., p. 236, marg. sup.

Ιη έ τεέτα ιη πιεραις :
Κονά νειμα ρέ
Παέ ματις αι ανμολαν
Ο νεοέ τοιι βιτ ιέ.

This is what behoves the faithful,
That he should not do
Any good for praise
From anyone in this world.

17.

Stowe MS., p. 992, fo. 64b., 1.

Μαιρις ζωντογιαρ ηι φοι εαριατ,
Μιναβ λανν λειρ α ταβανιτ,
Ιη έ νέοε πορτά νε :
Μιγαιρ οειρ οιηιβιρε.

Woe to him who seeks from a friend
What he is not prone to give.
These are the two things that come
from it,
Hatred and reproach.

18.

Λεαθαρι λαγνεαδέ, p. 122, marg. sup.

Ηι βια α έλαιο ια νεέ ιη-μητ
Σιρέ βαργαρο θηετ αι βοέτ :
Ηια η-νένατ να αιτηε ν' αιε
Τον λιέτ αιρα η-αιτε ιη οιε.

His children shall not be in power,
Whoever breaks the law on a poor
man :
The evil that the fathers do
Is evil for those after them.

CORRIGENDA.

I am indebted to Dr. Whitley Stokes for the following corrections of my renderings :—

On p. 89a of this vol. οε ταρρωνις α μας αρα ήνετ
οον φέλονηναρο should have been translated : *as her son was being plucked from her breast by the executioner.*

On p. 115a, α οιτρεβαις ιαε ειμο ελοε should be rendered : *O hermit that strikes* (lit. *clinkest*) *no bell.*
The verbal noun *climn*, *knell*, is found in O'Donovan's Supplement to O'Reilly. It seems borrowed from old Norse *klingja*, "to ring," early Engl., *to click*.

KUNO MEYER.

AN TEANGA MAR A LABARTAR I.

(SOUTH WEST CORK.)

Βι Μιέεάλ νύληηι ταν άι, νά μθερέας
νεαρτ αιρε αιη, αέ ιι βας ματι λειρ—ηι παιθ
ταμηας-ένιγε αιρε. Ανοιη α'ρ αιριη θιθεας
εύρλα πειλης αιρε 'ηα ρόσα, αγυη απηρον
μαζας ρέ γο ντι αν αοναέ, μαρε νροιζην
αιρε 'ηα Λάιη ; Σλασθαδ ρέ αιη θυμε έιγην
νά εοιμαγραναΐη, αγυη θιθεαδ θηασον αεα λε

coif a céile go mbeirdeas an t-airgead carrae. Amach ar an tig órda annraian le Mícheál 'na éaoíl bhuille, agus mo chuaigh-raf an té éiséfraist taobh leir—fínfraise an maro leir aip iomráil na borre. Is ceart dom a piád náicé iarradh roimh feadh i m-Béalairiá ñéarfaist báillí ari le maro.

Táimic ré a báile airi meirge aon lá aonáin; "Bí bhuille airi an g-cat agus bhuille airi an uigdúdháir aige," bí a bean 'na fhiúidé rian g-cumhainn éomh ciún leir an gcat féin agus níor ladaír rí gios go dtí gurí éinig ré a píseán é, agus anndún é fiafáintiug rí óe cá 'na éaoibh ari éamhic ré a báile anté maoi a támairc ré. Ní iarradh ré i bhfaid ag faighní fheagais. "Ari nuaóig, éairéinn iuto éiginn t'óil éin na dánáin allaird do ghlanáid ag mo rcóimhais!" Ní iarradh aon gháimhneach aige an bhean bhocht an genníneadh rian, agus éairítearadh ré a éinto thíche tuig.

Oubhart éeana go iarradh Mícheal go dtí Sagartana go minic. Seo ceann de gna ríseultairbh t'inniug ré óa éomharrannaih tair éir teacáit a báile airi ó. "Tair éir vuil go Sagartana óom, bhréas tamall gan aon obairi o'fáigáil, agus bá éeáigí airi guthbal ari phinginn beag aipisgo bí agam. Ní ghobann Lóiríon ó aonnu nuaír ná bherdeas mo hórca teann. Cuirtear mo Láim im hórca ag cuairtusgáid vóm' hórca, agus caidh do thuailearach liom go h-ádhamhach aic óa phinginn. Ceannuigear báilis agam vóm féin, o'fáigí riannt de agus éeáigí an fuitsealaí i bpróca mo éaróide. Nuaír bí ré ag vuil vóm gan Lóiríon fáigáil in aon ball, caidh do éiríonn éeáigí i ngoinmeadach éeiríonn éeáigí vóm aic guthna mó. Bá éeáigí an tsoillí oimh vuil éeáigí 'na bheul, agus fad do bherdeas a ag vúnaid do fáil ní iarradh éeáigí nuaír éeáigí mo éeáigí oimh. Aili marain, nuaír bhréasam am' mórídlaithe féin, níorí mórídlítear aonnuid do bhrúanais ríleumi do éeáigí an oíchead rian veiteann oimh nári fheudair fírad, liamh ná éeiríoch, guth éeáigí i móintean bhréas bhrúanais rian bhláinc. 'Seas, a Mícheál,' aigra mire liom féin, 'ní ceart vúnt gealain'

nuaír nári éeáigí rian mórí mórí, áit 'na ngeobháil ríseagáid gan éogairt.' Annraian fáiltear a bhrúanais le Dia éis ghláin ríbáileach me. Cuirtear mo Láim i bpróca mo éaróide, agus caidh do bherdeas ann aic an bhuilge beag ariamh do éeáigí ann an oíche iontach rian. 'Capall na h-oibre an biadh, pé áit 'na mbeiríomh-re,' aigra mire, ag ríalcas an bhuilge ariamh do tuigí tuig. Nuaír bí ré ierte agam, o'fheuchair timéioill oimh comh aigear a'g t'feuchair leasá iarráid timéioill aig, nuaír bherdeas ré ag cuairtusgáid t'airg i m-bainn, aic óa m-beiríonn ag feuchaint do lá na Leac ní gheobann láin mo fáil doen oíchead a'g aon fhláinc aomáin."

"Seas marí i'g feáillí é," aigra mire, ag vuil go dtí coca bhréas fíréar éan h-áit le Míoríghair, aic, óa aírlíte é, éuadhar in a mullach; déinear poll éan, leigear mé féin éeáigí aini, gan rioc vóm aonáic aic mo fíón éan m'anál do éeáigí. Níor bhíada guth éeáigí am' éeáigí, agus ní éeáigí aonnuid do dtí marain. Nuaír do mórídlair guth agus do ghlanáid an bhráca aic mo rúilis, o'fheuchair timéioill oimh—Cá iarradh? Dia do theo liom, éamhionn aic i láir na fáiríse, agus t'airgíth mo éeiríoch oimh nuaír éeáigí i gcealait airi. Ta fíor agam guth ab aonláit éeáigí neul i ngeoirítearach do'n éoca guth eileach an tuile rian aonáileach éomhírion guth fíos rí Léi féin mé aic an coca omac rian bhrúanais, gan a éeáigí in iul vóm. Tugair mé féin guth do Dia, aic má éeáigí i'g tóca nári éeáigí leasáil poinn o'fóinniog fógsanta uairid, marí i g-cionn tamall feo éeáigí míol móí (briodáin fuaileadh oimh aonair nuaír mórídlítear aic) agus t'fóiríghair fíréar a bheul bhréan, agus do fíos rí mé féin a'g an coca iarrí fuit fáit." "

"Ní iarradh caillte i gcealait guth iméid aic mórídlair iarrí oimh. Deiri vaoine go bhrí i fíonnuid doibh, aic má tá ré éomh vuib a'g do b'í bholg an aonúidhe rian tá an viaibéal airi fad ann. Aic ní h-é ro aic é lúth é, éeiríoch an t-airgíth go Léi agus iarré aonúidh 'anall airi fuaile a bhuilg, curio aca ag fuaidh do fíosairí

euio eile ag léimniúch éomh h-eurotgiom le deaighisnuitiúibh, agus tuille aca ag béisicéid mairi bheirdeasach gáilisíoch óga. 'Ní coíche oibh ná doimh-rá,' aifriga mire. Tógaí amac coilleapar rógeime, gan aon a go bhí rí geupi-bainneád aon iarrhaéad aithnían dí eor vóe'n éapall i g-mó do riubhair aighe feupi nód fáitche. Seo ag gaeálachad me, agus ba gaeálach suni píos an rian an miol móri agus vo mochtúisear fionn euir amach aili. 'Fáiltis amach,' aifriga mire. Le n-a linn-roin vo éonnac an t-áitíoch ag jucád amach. 'Gó n-eilighiú bujhí mbóthair libh! aifriga mire, aic ní labhar éin ríaoi luan nód éoróde go dtiubhlaítear jé an cónusgadh ceurona doimh-rá. Seo ag réideadó an miol móri. 'Sérot leat!' aifriga mire. Bí an oibreao rín feac oíom ag gaeálachad i g-cóinniúidhe suni iordéagán suni éinsear mo ríaoi amach éjí n-a clíatán, agus éinsear aili bhoi mo éinn. 'Fáiltis, fáiltis!' aifriga bolg an mhlí mór, agus moladh agus buntóthas air le Dia, do féitoi rí mé amach tré n-a beul. Bí rí coirteach díom, a'g níosí éair doimh-rá é. Do éuir rí mé éomh h-áitio rian gréigí go bfuil fiúr agam ná feuorfainn beirt i bhrad ón ngealán, bí an oibreao-roin teagra ann. Aic, Eiríte beirt aili, éinsear anuas fláin fábháilta aili joigt bheagás bhos móra do bheante beagán laecheanta joimé rín. Níosí iméidh aon tionóilis oíom, aic aithnían suni baineadh an iongá te le lúgaroín mo chuir cleá.

P. O'L.

Táiríac = Táiríans
éinsear, means.
Lá na Leac. Judgment Day.
Tóirí fud fáid, holus bolus.
Gan aon a go, without any lies.
Coilleapar rógeime, large knife.
Seasga, a diver.
Níosí éair d., I was no better.

AITHÍARC ÓBÁINN.

An Chlaoisibh Aoibhinn vo éan.

Do bí mé 'baint éinseice 'nóe,
a'g ag ceangailt na bpunann go olút;

A'g a muijinín! ba éasáineamhád é
an lá rín, ó éonnaic me mé én.
Bí an ghuin ag lárach rian gréigí
Gan comhlinn ná lúarfadaidh leá daois;
Bí fuisgeac an t-áitíoch 'jí an bheupi,
Bí an lóc ann a éodlaod 'na lúisde.

Bí an maoim go ciúin a'g do gcaí
Agus b'eurotgiom, oé! b'eurotgiom mo
éigioide,
Lúetxáireasach a'g aeriasach leá real,
Óili éonnaithe me, éonnaithe me, i.

Do éuairí rí éairim mairi ala,
Mairi pieult vo éiom rí a ceann
a'g bí rí an moimíeo rín falaiscte'
Aili éíl an éigioide áitro do bí ann.

Do bí rí mairi báisíon bheagach feoil
Go h-eurotgiom ag rnaom leig an t-áitíoch,
Níosí ósbairte rí aon focal aéct ceol
A'g o'fág rí ag daingha mo éigioide,

Éuirí rí mo rírioraid ag gáilie,
A'g o'fág rí ag juncce mo éigioide
Mo fúile 'gá leananmáint 'r 'gá fáilie,
A'g a 'Oe! go g-cúintíoch tú i.

ON THE IRISH INFITIVE.

II.

When the first part of this paper went to the press, I was under the uncomfortable impression that my theory was an innovation, and likely therefore to be regarded with more hostility than sympathy by Irish students. The contrary is the case, and the opposite view is really the new-fangled one. Witness M'Curtin, who, at page 703 of the Grammar appended to O'Begley's (M'Curtin's) Dictionary of 1732, writes as follows:—“The reader may enquire here for the Infinitive Mood; and the Irish allow no such; but instead thereof, * * * they make use of the plain verbal noun.”

So far without reference to usage. When we come to examine the practice of native writers who wrote while Irish was as yet the dominant and uncorrupted language of the country, we shall find the principle put forward in this paper strikingly confirmed. Before going further, it is well to state that principle concisely:—*When a substantive is followed immediately by oo with an “infinitive” in any context, the substantive is construed in relation to the context exactly as though oo with the “infinitive” were absent.* In other words, oo with the infinitive exercises no government whatever upon a foregoing noun, but rather, speaking grammatically, is an